

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 38 / CEFP / 21.07.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CEFP\38CEFP\

Fitxer 38CEFP1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Educació i Formació Professional

Sessió 38, dimarts 21 de juliol de 2026

Presidència de la I. Sra. Eva García Rodríguez

Sessió 38 de la CEFP

La sessió de la Comissió d'Educació i Formació Professional (CEFP) s'obre a ****. Presideix Eva García Rodríguez, acompanyada de la vicepresidenta, Sònia Martínez i Juli, i de la secretària, Mar Besses Casanovas. Assisteix la Mesa el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Hi són presents José Ignacio Aparicio Ciria, Rocio Garcia Pérez, David González Chanca, Gisela Navarro Fuster i Mónica Ríos García, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Anna Erra i Solà, Anna Feliu i Moragues i Judith Toronjo i Nofuentes, pel G. P. de Junts; Irene Aragonès Gràcia i Najat Driouech Ben Moussa, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Cristian Escribano Ramírez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Manuel Jesús Acosta Elías, pel G. P. de VOX en Catalunya; Jéssica Albiach Satorres, pel G. P. Comuns; Maria Pilar Castillejo Medina, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Rosa Maria Soberana i Bonet, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb la consellera d'Educació i Formació Professional sobre l'informe "Improving Learning Outcomes in Catalonia, Spain" (tram. 354-00393/15). Ester Capella i Farré, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
2. Sol·licitud de compareixença de Marian González, presidenta de Volem Signar i Escoltar, davant la Comissió d'Educació i Formació Professional perquè informi sobre la situació de l'alumnat amb sordesa i les reivindicacions del col·lectiu (tram. 356-01768/15). Núria Navarro Hurtado, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Anna Erra i Solà, Grup Parlamentari de Junts, Irene Aragonès Gràcia, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Cristian Escribano Ramírez, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Jéssica Albiach Satorres, Grup Parlamentari Comuns, Maria Pilar Castillejo Medina, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
3. Sol·licitud de compareixença d'una representació de les direccions dels centres educatius públics signants del comunicat sobre la situació d'emergència del sistema educatiu davant la Comissió d'Educació i Formació Professional perquè presenti llur informe de demandes per a millorar el sistema educatiu (tram. 356-01791/15). Anna Erra i Solà, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Sol·licitud de compareixença d'una representació d'Equitat.org davant la Comissió d'Educació i Formació Professional perquè informi sobre les principals dades i conclusions de l'informe "Anuari de l'educació a Catalunya 2026" (tram. 356-01799/15). Ester Capella i Farré, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
5. Compareixença d'una representació dels joves d'Educo Asdivi davant la Comissió d'Educació i Formació Professional per a informar sobre les necessitats i vivències dels joves de la fundació (tram. 357-01204/15).

6. Compareixença de Pau Feu davant la Comissió d'Educació i Formació Professional per a informar sobre el dret a l'escolarització de l'alumnat de fins a vint-i-un anys amb discapacitat (tram. 357-01039/15).

7. Proposta de resolució sobre el garantiment del dret a l'escolarització de l'alumnat amb discapacitat fins als vint-i-un anys complerts a l'inici del curs escolar (tram. 250-00878/15). Anna Erra i Solà, Grup Parlamentari de Junts, Irene Aragonès Gràcia, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Cristian Escribano Ramírez, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Jéssica Albiach Satorres, Grup Parlamentari Comuns, Maria Pilar Castillejo Medina, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 357, 28; esmenes: BOPC 406, 7).

La presidenta

Bon dia, senyors diputats i senyores diputades. Comencem la sessió de la Comissió d'Educació i Formació Professional.

En primer lloc, us haig de demanar si hi ha alguna substitució. Algun grup ha d'informar d'alguna substitució? No?

Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb la consellera d'Educació i Formació Professional sobre l'informe "Improving Learning Outcomes in Catalonia, Spain"

354-00393/15

Sol·licituds de compareixences

356-01768/15, 356-01791/15 i 356-01799/15

Bé, doncs passarem directament a votar els primers punts que són la sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb la Consellera d'Educació i Formació Professional sobre l'informe *Improving Learning Outcomes in Catalonia, Spain*.

La segona, sol·licitud de compareixença de Marian González, presidenta de Volem Signar i Escoltar, davant la Comissió d'Educació i Formació Professional perquè informi sobre la situació de l'alumnat amb sordesa i les reivindicacions del col·lectiu.

El tercer és la sol·licitud de compareixença d'una representació de les direccions dels centres educatius públics signants del comunicat sobre la situació d'emergència del sistema educatiu davant la Comissió d'Educació i Formació Professional perquè presenti llur informe de demandes per a millorar el sistema educatiu.

I la quarta, sol·licitud de compareixença d'una representació d'Equitat.org davant la Comissió d'Educació i Formació Professional perquè informi sobre les principals dades i conclusions de l'informe *Anuari de l'educació a Catalunya 2026*.

Les podem votar de manera conjunta, totes quatre? Sí?

Doncs, vots a favor?

Bé, doncs queden aprovades per unanimitat.

**Compareixença d'una representació dels joves d'Educo Asdivi
per a informar sobre les necessitats i vivències dels joves de la
fundació**

357-01204/15

Passem directament al següent punt de l'ordre del dia, que és la compareixença d'una representació dels joves d'Educo Asdivi davant la Comissió d'Educació i Formació Professional per a informar sobre les necessitats i vivències dels joves de la fundació. Doncs els anem a rebre.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Bé, doncs, molt bon dia a tots. Estem molt contents, com a Comissió d'Educació i Formació Professional, que avui esteu aquí amb nosaltres i que ens expliqueu coses segurament molt importants. És per a nosaltres un plaer. Sempre tenim aquí

compareixents que a vegades venen a explicar temes que, probablement, no són tan interessants com el que avui vosaltres ens explicareu.

I, a partir d'aquí, doncs us faran preguntes als diputats i vosaltres contestareu el que creieu convenient, eh? Esteu contents? *(Veus de fons.)* Nosaltres molt, us ho diem de tot cor.

Per tant, a partir d'aquí, teniu vosaltres una intervenció primera. Oi que volíeu adreçar unes paraules? Sí? *(Veus de fons.)* Millor amb el micro perquè així quedarà gravat.

Natàlia #9.50

Doncs bé, bon dia. Primer de tot, moltíssimes gràcies per rebre'ns. Nosaltres som Asdivi, som una entitat de Viladecans del tercer sector i treballem amb joves amb discapacitat i persones..., bé, persones en general amb discapacitat.

Asdivi va néixer, en principi, per treballar el tema de l'oci de les persones amb discapacitat, però ara nosaltres estem anant passos més endavant perquè veiem que hi ha moltes necessitats bàsiques que aquests nois no tenen cobertes.

I fins ara, sempre esteu acostumats que siguem les mares, els pares, les famílies, els tutors d'aquestes persones qui reclamen aquells drets que haurien d'estar garantits, però hem ajuntat un grup de joves gràcies a un projecte de la Unió Europea, que ens ho ha subvencionat l'ONG d'Educo. I gràcies a aquest projecte el que estem fent és donar veu a ells perquè expliquin en primera persona quines són les discriminacions que pateixen entorn de la seva vida. Avui ho hem centrat més en educació, degut al tema de la comissió.

Moltes gràcies i us deixo amb ells.

(Es projecta un vídeo. Pausa.)

La presidenta

Molt bé, doncs quan vulgueu podeu començar.

Dennis Fernàndez (representant Asdivi-SomRiures de Llum)

Moltes vegades, quan un alumne amb discapacitat necessita suport, la solució és treure'l de l'aula o separar-lo dels seus companys. Jo recordo #(14.24) i el malament que ho vaig passar.

Hi ha una alternativa millor. Si apostem per la codocència amb dos professors dins de l'aula, tots els alumnes poden aprendre i rebre el suport que necessitem. La inclusió no consisteix a canviar l'alumne d'aula, la inclusió consisteix a portar el suport allà on és l'alumne.

No...

Fitxer 2

...demanem que ens apartin per ajudar-nos, demanem els suports a l'aula i que l'escola sigui realment per a tothom.

Maria Camacho Villanueva (representant Asdivi-SomRiures de Llum)

Hem aconseguit que existeixin adaptacions i suports dins del sistema educatiu, però encara hem de lluitar per aconseguir-los i reclamar-los.

Tenim un company que no ha pogut venir avui, que és el Nil, i la seva família i ell van haver de reclamar durant els tres anys de batxillerat per obtenir l'adaptació que necessitava per poder accedir a la universitat. Ningú hauria d'haver de lluitar per una cosa que és un dret.

Què passaria amb un alumne que no comptés amb la constància i el suport familiar que ell va tenir? Com és possible que la direcció de l'institut no sabés què havia de fer?

Les adaptacions no són un privilegi, són l'eina que garanteix la igualtat d'oportunitats.

També necessitem que el professorat conegui millor per com atendre les persones amb discapacitat. Si estem a les mateixes aules i dins del mateix sistema educatiu, mereixem el mateix tracte que la resta. No és una qüestió d'avantatges, demanem que el paradigma de l'educació inclusiva i la igualtat d'oportunitats sigui una realitat.

Pau del Rio Morant

Se'ns ha donat la possibilitat de disposar d'estudis adaptats als IFEs, però amb unes normes que no entenem. Tots els joves poden continuar estudiant quan vulguin, les persones amb discapacitat intel·lectual no.

L'educació no pot acabar als vint anys, tampoc pot limitar-se a només quatre opcions laborals. Tampoc ens poden exigir unes característiques específiques de discapacitat basades en certificats obsolets.

Demanem una oferta més àmplia d'IFE, la possibilitat de cursar-los al llarg de tota la vida i unes normes més coherents dins d'aquests estudis. Però nosaltres no podem repetir un curs d'IFE. I perquè després de superar quatre anys d'estudis no obtenim un títol oficial, només un certificat de professionalitat.

No és una qüestió de privilegis, parlem d'igualtat.

Miriam Copovi Blanco

Moltes vegades no som nosaltres els que decidim el nostre futur. EVO Laboral ens classifica i determina quines oportunitats podem tenir. Això no és llibertat.

Continuem #3.02). Demanem que reviseu el funcionament d'EVO Laboral perquè deixi de limitar la nostra vida i les nostres oportunitats. El nostre futur no pot dependre d'un informe, d'un paper o d'un percentatge de discapacitat. Volem una igualtat de debò.

Quim Bouzó Cañisà

Durant molts anys hem parlat d'inclusió però encara no s'ha fet realitat. Les persones amb discapacitat continuem sent apartades de l'aula en molts moments o derivades a itineraris diferents. Moltes de nosaltres ens veiem obligades a abandonar els estudis. La inclusió no només ens beneficia a nosaltres, ajuda a tots els alumnes a aprendre a conviure en una societat diversa. No demanem escoles diferents perquè tampoc vivim en una societat diferent. Demanem una escola per a tothom.

La presidenta

Molt bé. Doncs moltíssimes gràcies a tots cinc. No us he dit el nom però ara sí que els llegiré: Quim Bouzó Cañisà, Míriam Copovi Blanco, Dennis Fernández, Nil Mazón Gil, Pau del Río Morant i Maria Camacho Villanueva. Moltes gràcies a tots cinc per

les paraules que ens heu adreçat. Ens ha agradat molt. La veritat és que intervencions com les vostres haurien de ser més sovintejades en aquest Parlament de Catalunya i, per tant, avui teniu el gran honor d'haver participat en una Comissió d'Educació i nosaltres tenim el gran privilegi d'haver-vos volgut escoltar.

I en aquests moments tenen la paraula els grups parlamentaris per si us volen fer alguna pregunta o algun comentari del que heu comentat, del que heu explicat. En primer lloc, intervindrà la diputada Gisela Navarro en nom del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar.

Gisela Navarro Fuster

Bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. Benvinguts i benvingudes als nois i les noies d'Asdivi.

Vull també saludar, abans de començar la meva intervenció, la Natàlia i la Núria, dues mames i energies pures de la natura que fan que moltes coses es moguin i, evidentment, a la resta d'Asdivi que, segurament, ens estan veient pel Canal Parlament o a la resta de famílies que ens estan seguint.

Evidentment, per mi aquesta intervenció és molt especial perquè us conec a la majoria de vosaltres des que éreu molt petits. Hem crescut junts i hem participat de manera molt propera de la nostra ciutat, de la ciutat de Viladecans, eh?, de totes les festes, de tots els esdeveniments, de congressos i mil coses que hem fet conjuntament, i per això per mi avui és un dia, de veritat, molt emocionant.

Perquè parlar d'Asdivi, de la vostra història, de la història d'aquesta entitat, és parlar també de la història de Viladecans. Ja ho ha dit al principi la Natàlia, però Asdivi va néixer l'any 91 i és una entitat que, primer, es va dedicar d'alguna manera a posar serveis o a crear recursos molt lincats amb el tema del lleure per persones, per joves i per nens i nenes amb discapacitat, però que després ha anat creixent i ha anat creixent cap a una vessant molt d'activisme, que crec que és la que avui us ha portat aquí i que m'agradaria ressaltar.

Per què dic activisme? Doncs perquè Asdivi ha començat a fer una ronda molt intensa per parlar amb diferents grups polítics, de diferents nivells, a parlar amb diferents institucions. Avui esteu aquí al Parlament, a la Comissió d'Educació i

Formació Professional, alçant la vostra veu i explicant a la resta del món quines són les vostres necessitats i les vostres percepcions i això és molt important perquè gràcies a aquesta tasca que feu doncs és que el món millora, no?

Però també teniu un altre activisme, i abans m'hi he referit, però ho vull explicar perquè tothom aquí sàpiga qui som la gent de Viladecans, i és que vosaltres feu activisme a la ciutat. Un activisme que és estar present a cadascuna de les festes i també dels esdeveniments, com deia al principi.

I això per què? Perquè tothom conegui quines són les diferents realitats, no?, qui som cadascú de nosaltres i què necessitem cadascú de nosaltres i explicar a la resta de la ciutadania que tenir una discapacitat o viure amb una discapacitat mai pot suposar o mai ha de significar tenir diferents recursos o tenir diferents oportunitats, sinó que tothom necessitem suportar les oportunitats que a cada moment necessitem, no?

I vosaltres ens ho expliqueu dia a dia doncs això, a les festes majors, a les festes del Nadal, al carrer, que sempre esteu presents, als congressos, quan fem les fires de formació professional i d'orientació, que sempre en formeu part, i no és que digui un llarg, etcètera, és que esteu a tot arreu, això és veritat, sou una entitat absolutament present.

No em vull deixar de dir, i abans les he saludat, però hi ha un component importantíssim que és l'impuls que han donat les famílies o que fan les famílies, i ho dic perquè he conegut pràcticament tots els presidents i presidentes i membres de les juntes d'Asdivi. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Presidenta, li demano cinquanta segons. I crec que aquesta capacitat d'anar reivindicant cada dia ha fet millorar el món. Però la seva reivindicació de les famílies, en realitat, és que no hagin de fer aquesta tasca elles, sinó que sigui el sistema que es faci ressò de les necessitats i el sistema millori, perquè no hagi de dependre cap persona que la seva família pugui lluitar o no. Per tant, crec que això és el que avui ens heu volgut traslladar.

Jo per acabar, perquè són molt pocs minuts els que tenim, us vull traslladar dues preguntes que heu comentat, però m'agradaria que les poguéssiu explicar una mica millor. Us heu referit en un moment a un cas, no?, el cas del Nil, que avui no ha

pogut venir, però que va necessitar una adaptació per poder fer les PAU, i m'agradaria que expliquéssiu una mica millor com va anar això, perquè realment és un exemple que ens serveix molt a tots nosaltres.

I la darrera pregunta, que heu parlat molt poquet d'això, és si ens pugueu explicar alguna anècdota o alguna vivència de com vau viure vosaltres en cada moment, a l'institut o en el vostre període més de formació. Què trobeu a faltar...? Bé, una mica la vostra vivència més personal.

Jo sé que avui esteu molt rigorosos amb el temps, i heu llegit un trosset cadascú, i que teniu molta tela i podeu estar aquí parlant hores i hores perquè us conec molt i sé que teniu tota aquesta energia.

Moltíssimes gràcies per estar aquí. De veritat, és un honor.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i té la paraula la diputada Judith Toronjo.

Judith Toronjo i Nofuentes

Moltes gràcies, presidenta, i moltes gràcies a tots els compareixents. Quina millor manera de poder acabar aquest curs polític que amb aquesta comissió d'educació i de formació professional acompanyada d'alumnes, acompanyada de joves, que de primera mà ens expliquen la realitat que es viu amb una entitat que sorgeix des de l'àmbit municipal, com deia la diputada, però que, a més a més, té una implicació i té un impacte que a tots ens enlluerna, no?, amb aquest projecte que s'ha fet des d'Asdivi, amb Educo, i avui també acompanyats per l'exemple de dues mares.

Crec que és necessari poder escoltar moltes vegades de primera mà quina és la vostra vivència per poder, des d'aquest Parlament, que legislem, que fem lleis, que fem mesures per millorar la vida de la gent i fer-la més fàcil i més feliç, que feu d'altaveu d'aquelles necessitats, d'aquelles oportunitats que trobeu a faltar en el vostre dia a dia i que, per tant, podem intentar revertir, dotar de més recursos i, per tant, millorar. Per tant, aquest agraïment inicial.

Crec que avui heu explicat de forma molt clara aquestes necessitats bàsiques que no queden cobertes en alguns moments de l'àmbit educatiu, discriminacions amb

les que també us heu trobat i que, si voleu, també ens podeu explicar de primera mà algun exemple per poder mirar de reivindicar-ho, per poder mirar de buscar-hi les màximes solucions.

També heu parlat de fer-ho sense etiquetes, perquè totes les històries tenen un protagonista i crec que amb entitats com aquesta és imprescindible que puguem treballar com a administració, puguem escoltar molt més.

S'acompanya no només als infants, s'acompanya també a joves, s'acompanya a les famílies, però el més important de tot és que hem de donar el màxim d'oportunitats, autonomia, coneixement, inclusió, i fer-ho en el si de la comunitat, com pot ser a Viladecans o com pot ser a tants altres indrets del país.

De fet, quan parlem d'educació inclusiva, massa vegades entrem en un debat, sense voler, en aquest Parlament, del que passa dins de les aules, però molts cops també és imprescindible el que passa fora, el que passa amb entitats com vosaltres, el que passa amb el lleure educatiu, el que passa amb les extraescolars.

Per tant, aquí també voldríem saber una mica de primera mà què passa, no?, més enllà del que és el centre educatiu, del que és l'institut d'escola, com és la vostra relació també amb la resta de la societat, amb la resta d'entitats a nivell municipal, per desenvolupar aquesta autonomia i aquestes oportunitats de les que parlàvem.

Des de Junts, per tant, compartim aquesta mirada, creiem que va més enllà d'educació, que interpel·la a joventut, a salut, a drets socials, per tant, a tots i cadascun de nosaltres.

I avui us voldríem preguntar sobre quins recursos us trobeu a faltar en aquestes aules que vosaltres ens esmentàveu, no? Des de l'exemple del Nil i amb aquestes mancances que s'ha trobat a l'hora de l'accés a la universitat, les proves, però també a l'hora de poder accedir a altres tipus d'estudis, els IFEs, per exemple, doncs que s'han incrementat, però, segurament, no hi ha una oferta educativa a l'abast de tothom i com poder contribuir amb una comissió com aquesta i amb la sensibilitat de tots els grups de poder escoltar-vos i de poder millorar.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i té la paraula la diputada Irene Aragonès.

Irene Aragonès Gràcia

Moltes gràcies, presidenta. Bé, primer de tot, donar-vos la benvinguda i agrair-vos que avui estigueu aquí a la Comissió d'Educació i, a més a més, amb la convicció que avui ho heu fet, no?, per defensar els vostres drets, amb aquesta defensa que haurien de ser drets essencials i que no caldria reivindicar-los: l'accés a l'educació, al treball, a l'habitatge i, en...

Fitxer 3

...definitiva, que pugueu tenir una vida plena i també una vida totalment autònoma.

I també vull fer un reconeixement a les vostres famílies, en aquest cas a les dues mares que avui ens acompanyeu, a la Natàlia i a la Núria, no?, perquè, d'alguna manera, han hagut de suplir, malauradament, aquelles mancances que l'Administració ha tingut.

I aquesta inquietud ens interpel·la, evidentment, a nosaltres com a diputats i diputades, com a responsables públics i, directament, amb aquesta Comissió d'Educació.

Dels aspectes que heu traslladat, n'hi ha un que em preocupa especialment, la continuïtat educativa, que pugueu seguir formant-vos, sobretot per la manca d'aquesta oferta educativa. Si no ho recordo malament, em sembla que ha estat el Pau del Rio que ho ha comentat.

Els itineraris formatius específics, els IFE, no?, que jo penso que són una eina i un recurs molt vàlid i, a més a més, l'èxit així ho demostra, que us aporten formació, seguretat, us aporten experiència, també molta autoestima i que, a més a més, us preparen per poder fer aquests passos més cap a la vostra autonomia, però resulta que hi ha aquesta oferta escassa i poc diversificada, no? Sovint les opcions que teniu es limiten amb aquells oficis molt clàssics, no?, comerç, la restauració, la jardineria, sovint també en sectors que hi ha poca demanda i, en canvi, veiem la

informàtica o competències digitals, que són molt més atractives i hi ha també una oferta en el món laboral, que no hi ha oferta educativa.

I també el que heu comentat, no?, sobre que no hi ha una titulació acadèmica, sinó que l'únic que teniu és una certificació professional i, per tant, això dificulta que vosaltres pugueu continuar accedint a estudis i a titulacions posteriors. Per tant, si hi ha altres vies de formació professional que sí que permeten progressar i obtenir titulacions, potser ens hauríem de preguntar per què amb els IFE, amb aquests itineraris formatius específics, no passa i veiem que aquí es genera una desigualtat d'oportunitats.

Us faig dues preguntes. En primer lloc, en relació als IFE, què milloraríeu? Quines propostes plantegeu per millorar?

I, per altra banda, també heu parlat de les enormes dificultats d'accés al món laboral, on massa sovint les úniques sortides són en centres ocupacionals o fórmules que són poc inclusives. Què faríeu vosaltres perquè les empreses o què diríeu vosaltres a les empreses perquè es conscienciessin i us donessin feina, us contractessin?

I acabo amb un dels missatges més importants que ens deixeu, que és la inclusió, que no pot ser una idea que sigui una bona voluntat, sinó que es tracta que són drets i és igualtat d'oportunitats, que la societat avui en dia encara té masses barreres, moltes d'elles invisibles, que només podrem superar si us escoltem, tal com ho estem fent avui, però també que siguem la vostra veu per transformar aquesta veu en polítiques públiques reals.

Per tant, res més. Moltíssimes gràcies i no desistiu mai de continuar lluitant pels vostres drets.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular i té la paraula el diputat Cristian Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. I gràcies al Dennis, a la Maria, al Quim, al Pau i a la Míriam, els joves que avui heu vingut per compartir amb nosaltres la vostra experiència.

I és cert, i ho han dit totes les diputades que m'han precedit, i és que en aquesta comissió parlem molt, parlem molt de lleis, de decrets i de currículums i tot això és molt important, però avui vosaltres ens heu vingut a recordar una cosa que és encara més important i és que darrere de qualsevol política que fem en aquest Parlament darrere hi ha persones.

Hi ha molts joves amb il·lusions, amb capacitats, amb projectes de vida i amb moltes ganes de participar plenament a la nostra societat. I Asdivi, com bé ens ha recordat la diputada de Viladecans, fa molts anys que treballa perquè les persones amb discapacitat tinguin més autonomia, més oportunitats i una participació real i total dins la comunitat.

I el projecte Educo en Discapacitat va precisament d'això, de formar, de sensibilitzar, de donar veu als joves i de contribuir a eliminar barreres que, per desgràcia, encara existeixen, i això és el que té molt de valor, perquè la inclusió no consisteix només en dir que ningú no ha de quedar enrere. La inclusió és crear les condicions perquè cadascun de vosaltres pugueu desenvolupar el vostre paper dins del projecte de vida digna que mereixeu, amb autonomia i amb les mateixes oportunitats que qualsevol de nosaltres.

I això no s'aconsegueix només des de les administracions, i és per això perquè és tan important que estigueu aquí. Perquè això s'aconsegueix gràcies a entitats com la vostra, que feu una feina sovint silenciosa però absolutament imprescindible.

I m'agradaria, m'agrada especialment, que sigueu vosaltres mateixos qui hagueu vingut aquí i és d'agrair a les representants de la vostra entitat per haver tingut aquesta genial idea. Perquè massa vegades es parla de les persones amb discapacitat sense escoltar-les directament, i avui ha passat exactament el contrari. Avui sou vosaltres qui ens expliqueu què necessiteu, què funciona, què no, i com voleu construir el vostre futur.

I en aquesta part és on m'afegeixo a totes les preguntes que us han fet les diputades, perquè realment més no us podria preguntar.

I aquesta és la millor manera de fer les polítiques públiques, escoltant-vos. Nosaltres sempre hem defensat que una societat millora quan es posa les persones al centre, i això també significa eliminar barreres, facilitar l'accés a la formació plena, afavorir la inserció laboral però no acotada només a una sèrie d'oficis, i garantir que cada jove i que cap jove vegi limitat el seu futur per manca d'oportunitats.

Així que, sense més, moltes gràcies per recordar-nos que la discapacitat no defineix a les persones, que el que defineix a una societat és la seva capacitat d'eliminar obstacles i d'obrir oportunitats.

I també gràcies per demostrar-nos avui amb el vostre exemple que quan es dona veu als joves i quan se'ls ofereix oportunitats, el talent, les ganes i la capacitat a contribuir a la societat hi són soles. Ha estat un plaer escoltar-vos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. No us conec personalment, Maria, Míriam, Dennis, Pau i Quim, però sí que he tingut l'oportunitat, la sort de conèixer molts joves com vosaltres al llarg de la meua vida de professor, perquè abans de ser diputat he estat vint-i-cinc anys a les aules, a les aules de l'ESO, de batxillerat, i he tingut aquesta sort de conèixer moltes persones, molts alumnes, i entenc perfectament el que esteu explicant, i us ho agraeixo, us agraeixo moltíssim que hàgiu vingut i ens hàgiu donat aquest testimoni. Un testimoni que, torno a repetir, és conegut per tothom, segurament, però d'una manera especial per aquells que hem estat a les aules.

I és veritat tot el que dieu, els professors hem de tenir més formació per poder ajudar alumnes com vosaltres, els instituts, les escoles, han de tenir més recursos que han de venir de l'Administració.

És molt important que hi hagi codocència, com heu dit vosaltres també, eh?, per ajudar a atendre millor aquestes necessitats de cadascú, amb la qual cosa ens estalviaríem d'haver de fer fora algun alumne o tenir un tracte diferent i fora de l'aula.

Això és una realitat i us agraeixo que ens ho hàgiu comunicat d'aquesta manera tan ben feta. Per tant, us felicito per venir aquí, per donar aquest testimoni des del Parlament.

I jo us voldria fer dues preguntes, si us sembla bé. En primer lloc, ens podríeu explicar alguna cosa que us hagi agradat molt al llarg de la vostra formació a les aules, a l'escola? I alguna cosa que diríeu, no, això no s'ha de fer?

I per altra banda, quina és la vostra il·lusió el dia de demà? Algú de vosaltres no sé si està treballant encara, però quina seria la vostra il·lusió professional per poder treballar? Si és fàcil aconseguir-ho? Si hem d'ajudar més perquè això sigui una realitat?

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula la diputada Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, gràcies, presidenta. En primer lloc, moltíssimes gràcies per la vostra explicació i també per tota la feina que fa que fa l'entitat, perquè jo crec que allà on moltes vegades no arriben les polítiques públiques, on no arriben les administracions, està la societat civil organitzada, estan les famílies.

A més, la feina que fa l'entitat des de fa més de trenta anys, com heu explicat, ha anat evolucionant també per poder anar cobrint totes les necessitats i totes les mancances. I si jo crec que podem resumir en una sola paraula tota la feina que feu, és la garantia de drets, és la garantia de drets per a totes i per a tots.

I jo crec que la trajectòria de l'associació, i tal com heu explicat, demostra que la inclusió no pot només dependre de l'energia o de la capacitat d'organització de les persones, de les famílies o de les entitats, sinó que necessitem polítiques públiques, recursos suficients i institucions compromeses, com dic, amb la garantia de drets per a totes i per a tots, sense etiquetes. Jo crec que ho heu dit super bé.

Des dels Comuns, què defensem? Doncs, mireu, defensem una educació que sigui veritablement pública i inclusiva i que pugui garantir que tots els infants i tots els joves puguin aprendre, puguin participar, puguin créixer junts en igualtat d'oportunitats amb els suports que cadascú necessita. Perquè les barreres no són de les persones, sinó que les barreres són un sistema educatiu que no té els recursos suficients, que no s'adapta prou a la diversitat, on falten professionals, que, per cert, també vull reconèixer la feina immensa que fan les professionals i, sobretot, també la falta d'oportunitats i les dificultats per poder seguir estudiant.

A mi hi ha un tema, que ho he explicat, que em preocupa molt i és, ho heu assenyalat, què passa després dels vint anys? Per què ens han d'etiquetar? Per què ens han d'encasellar i per què, de sobte, als vint anys és com que se t'acaben els drets a poder escollir en llibertat, com també plantejàveu.

Jo crec que aquí hem de fer, des del Parlament, una reflexió, veure com podem entomar que a partir dels vint, dels vint-i-un anys que s'acaba, com podem seguir garantint aquests drets.

I jo sí que també vos voldria traslladar dues preguntes. La primera és, què necessita...? Jo ja sé que necessitem moltes coses, però si hem d'escollir una, una cosa perquè el sistema sigui veritablement inclusiu, què és? Una.

I després, també heu parlat de la inclusió a les aules i crec que alguna companya que m'ha precedit ja ho ha assenyalat, però, clar, la inclusió no és només a l'aula, és també al pati, és també al lleure, és també al menjador. I aquí m'agradaria saber també com és viu la diversitat, quins són els suports que n'hi ha. I també com és la relació amb altres companys i altres companyes que, en principi, no tenen cap discapacitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular i té la paraula la diputada Pilar Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, gràcies, presidenta. I gràcies també al Partit Socialista per haver proposat aquesta compareixença, a vosaltres per haver vingut, a les famílies que us han acompanyat.

Volia dir primer que..., felicitar-vos, crec que ho heu fet molt bé, no?, que veniu aquí. No és fàcil posar-vos aquí i explicar-nos la vostra realitat. No és fàcil i, per tant, gràcies i felicitar-vos perquè crec que ho heu fet molt bé.

Heu explicat com de difícil és l'educació, com de difícil és quan heu d'anar a l'escola o a l'institut. Em sembla que el primer company fins i tot explicava que no li agradava quan havia d'anar a la #14.10, no? Crec que és molt dur.

I el problema crec que... Està bé que ens expliqueu això, no?, que nosaltres siguem conscients que no és només teoria, sinó que a la realitat et trobes que la vida és complicada per a vosaltres amb aquesta educació, que és l'obligatòria que és la que hem de fer tothom.

Però crec que el problema també ve molt, després, no?, quan ja no és aquella..., quan s'acaba l'institut i voldríeu continuar estudiant, amb què us trobeu, no? Que a vegades les opcions que teniu són molt poques, no?

M'agradaria si m'ho podeu explicar. Heu anat a un IFE o a un PFI? Heu pogut accedir a aquest tipus de formació? I era la que vosaltres heu triat o era la que hi havia...

Fitxer 4

...més a prop de casa vostra? I per anar-hi com ho feu? O sigui, podíeu anar caminant? Us havien de portar els pares en cotxe? Hi havia transport públic? Com de difícil era després poder continuar estudiant? Jo crec que és molt important que sou aquí, ens expliqueu la vostra experiència directa.

Sé que us hem fet moltes preguntes, però jo crec que és interessant que ens expliqueu com la vostra vida es veu afectada per com està el sistema educatiu muntat, si us és fàcil o si us és difícil, si us podeu formar i amb què us trobeu de dificultats.

I moltes gràcies una altra vegada.

La presidenta

Bé, gràcies, senyora diputada. I ara ja hem parlat dels set grups parlamentaris i ara tenen vostès, teniu vosaltres un torn per contestar tot allò que us assembli oportú, tot i que hi ha hagut preguntes repetides i reconeixements i agraïments per part de tots els grups, però ara vosaltres podeu contestar aquelles preguntes més directes que us han fet. D'acord? Endavant.

#(1.04)

Si no us importa aniré preguntant-los perquè igual... D'acord. Maria, m'han preguntat pel tema del Nil. No sé si pots explicar-los el que va passar a l'institut. Te'n recordes, que ho parlem amb ell? Què li va passar al Nil a l'institut amb la selectivitat i tot això?

Maria Camacho Villanueva

Aquest noi, que és el meu company Nil, ell no va poder accedir a la universitat i a l'institut perquè no va poder...

#

Sí que va poder accedir, no?

Maria Camacho Villanueva

Va poder accedir, però el problema que va tenir és que no li deixaven les adaptacions.

#

Va haver d'anar darrere dels profes perquè li fessin les adaptacions, no? I li va costar molt però al final ho va aconseguir.

Maria Camacho Villanueva

Al final ho va aconseguir perquè va portar tots els papers a la universitat i li van deixar poder accedir.

#

D'acord, Maria. Després, han preguntat el tema de què és el que més us va costar a l'institut i jo crec que això ho pot respondre el Dennis. Què és el que més et va

costar a l'institut, el que més mal et va fer? Quan et separaven de classe, recordes què ho has dit? Explica'ls el que va ser per tu la USEE.

Dennis Fernàndez (representant Asdivi)

Que a mí, en el colegio y en el instituto me separa en la USEE, me pusieron en la USEE porque em costó hacer unas cosas que no puedo hacerlas como otros. Entonces el monitor... Y yo quería estar en una clase ordinaria con todos los demás en vez de estar en una USEE apartado.

#

Molt bé, Denis. Moltes gràcies. I al pati, que també ho han preguntat, com era la relació amb els altres companys? Qui vol parlar d'això? Vols parlar tu, Maria?

Maria Camacho Villanueva

Jo al pati de l'escola, a l'institut, quan estava amb els companys, em separaven perquè no em deixaven que m'ajuntés amb persones diferents i a mi m'agrada conèixer gent molt especial i motivadora, però no podia estar amb ells perquè era diferent a ells i era bastant especial, i justament al pati em deixaven ajuntar-me amb els altres companys i, bé...

#

I del tema dels IFEs. Qui de vosaltres ha fet IFE? Digueu'ls-hi.

Pau del Rio Morant

Bé, jo he fet un IFE de comerç i no he pogut escollir-lo perquè m'agafava a prop de casa i doncs no he tingut l'opció d'escollir un altre.

#

El Quim i la Míriam també han fet IFE, no?

Quim Bouzó Cañisà

Sí, jo quan vaig estar a un IFE que jo feia de comerç, no? I, bé, he estat fent pràctiques quan he fet de comerç.

#

I han preguntat també el tema laboral. Jo crec que ara mateix és un dels somnis, no?, els vostres somnis. Què és el que creieu que pensen les empreses que no us contracten. Per què creieu que no us contracten les empreses? Què pensen?

Maria Camacho Villanueva

Que som diferents a ells i que no volen que estiguem treballant amb les diferents empreses. Que no els agrada que estiguem amb ells.

#

D'acord. Molt bé. I per últim, què és el que us agradaria que hi hagués a l'escola perquè hagués estat un espai més segur, que ho hagueu passat millor? Què us agradaria canviar?

Maria Camacho Villanueva

Les classes, sobretot, perquè necessitem més professors i també, a part dels professors, que hi hagi més recursos perquè els companys i companyes puguin estar tots junts a la classe i que no ens separin de la mateixa classe on volem estar.

La presidenta

Molt bé. Doncs, moltíssimes gràcies per contestar totes les preguntes que us han fet els diputats i que algunes d'elles eren complexes, però ho heu contestat super bé i estem molt contents i la veritat és que en aquesta Comissió d'Educació i Formació Professional avui és un veritable plaer i un honor haver-vos tingut amb nosaltres i us ben asseguro que el 20 de juliol quedarà marcat en aquesta Comissió com un dia super important, 21 de juliol, com un dia molt important perquè ens heu visitat l'associació Asdivi, que fan una feina absolutament honorable.

També vull saludar i agrair a les dues mares que esteu aquí el vostre esforç, el vostre dia a dia, que segur que no és fàcil, però us agraïm que avui estigueu aquí compartint les vostres reivindicacions amb aquests alumnes tan especials que tenim amb nosaltres i que us torno a agrair la vostra presència avui. I, per tant, donar-vos una vegada més les gràcies.

I en aquests moments canviariem la compareixença i, per tant, suspenem la sessió uns segons per poder-vos acomiadar com us mereixeu. D'acord?

Gràcies, moltes gràcies, eh?

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 5

La presidenta

Bé, doncs...

Compareixença de Pau Feu per a informar sobre el dret a l'escolarització de l'alumnat de fins a vint-i-un anys amb discapacitat

357-01039/15

...continuem amb el següent punt de l'ordre del dia que és la compareixença... Si us plau. Que és la compareixença del senyor Pau Feu davant la Comissió d'Educació i Formació Professional per a informar sobre el dret a l'escolarització de l'alumnat de fins a vint-i-un anys amb discapacitat. Senyor Feu, si ens vol acompanyar a la taula?

Bé, doncs benvingut senyor Pau Feu en aquesta comissió. Doncs, sense més, té vostè la paraula amb una intervenció inicial de quinze minuts sobre el tema que li han demanat el grup de..., la presentació de compareixença és del Grup de Junts per Catalunya. I per tant, sense més, té vostè la paraula.

Pau Feu Fontaiña (advocat, membre de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona)

Moltes gràcies, senyora presidenta. És la segona vegada en una setmana que estic assegut en aquesta comissió i només he estat dues vegades, eh?

En fi, el motiu que em porta avui aquí és sensiblement diferent. Jo soc advocat en exercici i pare d'una nena, bé, una noia de vint-i-un anys ja, amb trastorn de l'espectre autista. Aquesta filla meva va fer una cosa, que és contractar-me com a

advocat perquè li portés un assumpte, juntament amb vuit alumnes, vuit companys seus de l'escola especial en la que està matriculada des de fa deu anys perquè el problema que tenia és que complia vint-i-un anys l'any passat, va complir vint-i-un anys el mes d'agost, i ja l'any anterior, quan en tenia vint, ja ens van advertir que no podria continuar escolaritzada.

Llavors, ella es va revelar perquè hi ha un article... Nosaltres teníem pensat que podia estar escolaritzada fins als vint-i-un anys perquè la regulació així ens ho permet.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Jo els he portat una petita presentació de recolzament sobre el que diré. Són dos articles que són els que, bàsicament, s'apliquen en aquest cas. Un és un article d'àmbit estatal, és la Llei orgànica d'educació, concretament el seu article 74 és el que parla de la regulació sobre les persones amb necessitats educatives especials. I aquest article diu una cosa, que és que els alumnes en aquests centres tenen dret, és un dret fonamental perquè és un dret a l'educació, tenen dret a estendre la seva educació fins als vint-i-un anys.

Quin és el problema? El problema és la preposició «fins a» vint-i-un anys perquè vint-i-un anys té una franja de 365 dies. Per tant, nosaltres consideràvem que ella i la resta de persones com ella tenien dret a estar fins a l'últim dia que tingués vint-i-un anys i no fins al primer dia en què assoleixen aquesta edat.

En desenvolupament d'aquest article, la legislació catalana, concretament el reglament, és un reglament, el 175/2022, per tant bastant recent, del 27 de setembre, parla de dues coses. Parla, primer, de l'alumnat que no té necessitats especials i diu: «Aquest pot romandre fins als divuit anys» i diu «comptat en l'any en què finalitzi el curs». Però respecte a l'educació especial diu que tenen dret a estar fins als vint-i-un anys, tal com diu l'article 74 de la Llei orgànica, però no vincula el moment, com si que fa en la regulació ordinària. O sigui, no és comptat fins al moment en l'any que finalitza el curs.

Nosaltres enteníem que no ho podia dir aquest decret, o sigui, si no ho diu és perquè no ho podia dir. I no ho podia dir perquè la llei orgànica, que és de superior rang, no estableix aquest límit.

I aquí es va iniciar la discussió. Es va iniciar la discussió perquè nosaltres vam requerir, quan la meva filla tenia vint anys, vam requerir al Departament d'Educació de la Generalitat que ens assegurés que podia estar fins a l'últim dia que tingués vint-i-un anys i ens van dir que no. Ens van dir que el que feien era una interpretació de la norma en el que comptaven el termini de vint-i-un anys que diu l'article 74 comptat en l'any natural –natural–, per tant de gener a desembre, en el que finalitza el curs. De tal manera que no podien tenir des de gener a desembre vint-i-un anys, és el que he intentat il·lustrar en la primera columna.

Fixi's que la Generalitat parlava d'any natural, però en realitat l'any acadèmic acaba al juny. Igualment ells computaven tot l'any. Què provocava això?

Doncs que a l'inici del curs, a l'inici anterior al curs, no podien començar els que tinguessin vint anys, però és que els nascuts a partir de la segona quinzena de setembre, octubre i novembre tampoc podien començar-los, que en tenien dinou. Per què? Perquè si el dia 1 de setembre tenien dinou anys, el dia 1 de setembre de l'any natural següent farien vint-i-un anys. O sigui, complirien dinou, vint el dia 15 de setembre, vint-i-un anys el 15 de setembre següent. Per tant, ja no podien començar.

Nosaltres vam dir, això vulnera obertament l'article 74 que estableix fins als vint-i-un anys. Nosaltres defensàvem la tesi possibilista fins a l'últim dia, però és que ja si als dinou no poden entrar, ja fins i tot es carrega la tesi més restrictiva.

Ens vam reunir amb el Departament uns pares, els pares afectats, i els vam dir, miri, nosaltres darrere només tenim la paret. Per tant, si vostès ens neguen això, nosaltres ho combatrem allà on sigui possible combatre-ho, que seran els tribunals de justícia. Tenim dues possibilitats, o perdem, i per tant la tesi que s'imposa és la que vostès mantenen, o guanyem. I si guanyem, no guanyarem pels vuit, guanyarem per tots els alumnes amb necessitats especials de Catalunya. Ells ens van dir que féssim el que haguéssim de fer i ho vam fer.

Aquesta és la interpretació que nosaltres fèiem. Aquí les columnes s'han invertit. El moment, segons la nostra tesi, tots les persones amb necessitats especials que

tinguessin vint-i-un anys en el moment de l'inici del curs, està marcat en setembre, tots poden començar, encara que el dia següent de començar el curs facin vint-i-dos anys, perquè el dia de l'inici tenien vint-i-un anys. Per tant, respecten el límit de l'article 74. I per tant, encara que tinguin vint-i-dos anys al juny, que és el moment en què acaben, podien exercir el dret amb plenes garanties, tal com marca l'article 74. De l'altra manera no tenien la garantia, d'aquesta sí.

Aquest va ser l'objecte de discussió. I, llavors, el que jo vaig fer va ser impugnar l'article 1.5 del Decret 175/2022, el que s'agafava la Generalitat per la interpretació restrictiva, és a dir, computar al final de l'any. I vam fer impugnació directa perquè al contenciós administratiu es poden fer dues coses, pots impugnar directament l'acte que tu combats, però, indirectament, pots atacar la norma en la que es fonamenta l'acte que tu combats. De tal manera que la sentència que es dicti, si estima el recurs, pot anul·lar l'acte administratiu i, a més, anul·lar la disposició en la que es recolza aquest acte administratiu. Jo vaig fer les dues coses, impugnació directa i impugnació indirecta de l'article 175.

I el que va fer el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un recurs contenciós administratiu de protecció dels drets fonamentals, aquest és un recurs sumari, és un recurs que és molt breu, perquè els drets fonamentals són uns drets qualificats en la Constitució, uns es tenen des que neixen com, per exemple, el dret a l'educació o el dret a la vida, uns altres s'adquireixen posteriorment, com el dret a la propietat o el dret al domicili, però són drets fonamentals, o sigui, la seva protecció és màxima, està en el bloc de constitucionalitat. Això és el que mou tot l'ordenament jurídic espanyol i, per tant, els tribunals tenen un sistema de protecció qualificat.

Aquest és el que vam utilitzar, aquest és el que es va admetre i la sentència, finalment, em va dir, tens raó quant a l'acte administratiu, la Generalitat no pot haver-te negat ni a tu ni als vuit companys de la teva filla el dret a l'escolarització, encara que la teva filla tingui vint-i-un anys en el moment de l'inici del curs, però no t'admeto la impugnació de l'article 1.5 del decret perquè la lectura del decret admet la interpretació que tu fas. Per tant, no pot fer la Generalitat, com feia, una interpretació analògica dels divuit anys per a l'educació ordinària computat al final del curs amb l'educació especial, que no té aquest condicionament en el moment del còmput dels

divuit anys. Per tant, no cal que em carregui aquest article perquè aquest article admet, perfectament, la teva interpretació.

Bé, la meva filla em va convidar a prendre alguna cosa perquè va guanyar, ho vam celebrar tots els pares, va ser una bogeria. Pensen vostès que un any a la vida d'un neurotípic no és massa, un any per nosaltres és un univers, perquè el que ens espera és la incertesa. És a dir, nosaltres som un col·lectiu que aprèn a base d'assaig i error en funció dels passos que anem fent, en funció de l'edat dels anys que van fent els nostres fills.

Quan s'acaba l'escolarització especial, que són vint-i-un anys, comença una cosa que no sabem massa bé què és, el que segur que és és diferent al que nosaltres tenim, és una cosa més semblant a...

Fitxer 6

...l'asil o una cosa més semblant a la jubilació, i allà estaran des dels vint-i-un fins que es morin. I, a més, compartint diguéssim, vida amb gent que no té la mateixa patologia que tenen ells o elles, sinó compartint el mateix número o percentatge de discapacitat.

La meva filla, que té un trastorn de l'aspecte autista de baix funcionament, pot conviure amb persones esquizofrèniques amb el mateix grau de discapacitat i tenen una ràtio d'acció d'u per deu, és a dir, un cuidador per cada deu persones. Això vol dir que la meva filla no rebrà des dels vint-i-un fins al temps que estigui el mateix tractament que es rep en una escola especial, on són quatre per classe i on, constantment, fan activitats perquè la seva patologia no sigui regressiva, perquè no perdin l'hàbit de llegir, no perdin l'hàbit d'escriure, no perdin certs hàbits. Aquesta és la incertesa. Per tant, un any en la nostra vida de manteniment de l'escola especial és un univers.

Els explico el que diu la sentència. La sentència que vam guanyar, quan parla de l'expressió fins als vint-i-un anys, requereix, diu el Tribunal, una interpretació inclusiva i diu que la norma permet aquesta interpretació, diu que tenen dret a romandre en el centre fins a l'últim dia en què tenen vint-i-un anys. I aquesta

interpretació és la que possibilita l'aplicació igualitària del dret a l'educació especial per un col·lectiu, diu, que necessita una protecció especial inclusiva.

La sentència diu que qualsevol interpretació restrictiva ha d'estar expressament contemplada en la norma, amb la qual cosa no es poden fer interpretacions analògiques. Si la norma no diu, com diu els divuit anys, que els divuit anys s'han de referir a la finalització del curs i als vint-i-un anys no diu res, no es pot fer una interpretació restrictiva per analogia, ha d'estar expressament contemplada. I com que no ho està, la interpretació ha de ser la més facilitadora o més favorable a l'exercici dels drets fonamentals.

I, finalment, diu una cosa que és la que tots esperàvem que digués, i és que la interpretació de l'article 1.5 del Decret 175/2022, efectuada per la demandada, la demandada és la Generalitat de Catalunya, no és conforme a dret.

Clar, insisteixo en què quan nosaltres vam obtenir aquesta notícia, que, a més, ha esdevingut ferma perquè no ha estat apel·lada, per tant això ja forma part de les fonts del dret, perquè la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia forma part de les fonts de dret, això ja és aplicable, com vaig advertir a la directora d'educació inclusiva que em va atendre, que això seria aplicable per totes les persones amb necessitats d'educació especial a Catalunya.

Doncs la nostra sorpresa va ser que ens van dir que no. L'any següent, la meva filla ja estava salvada, la meva filla era recurrent, ens van dir que això només era aplicable als recurrents i que, per tant, a tots els que no havien estat recurrents no els hi era aplicable i que, si volien que se'ls apliqués, el que havien de fer és el mateix que van fer els vuit de Fàsia, és a dir, acudir al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un procés de protecció de drets fonamentals i combatre-ho, perquè ara ja tenien una jurisprudència.

Jo, evidentment, em vaig enfadar molt. Jo els he de reconèixer que no soc objectiu, em vaig enfadar tant que vaig redactar una querella criminal per prevaricació, però aquesta querella criminal no la vaig arribar a interposar. Primer, perquè les coses en calent no s'han de fer i, segon, perquè, segurament, hi havia coses que jo desconeixia que estaven motivant aquesta decisió de la Generalitat i volia conèixer-les.

Quan la Generalitat es va enterar que jo estava tan enfadat va matisar el seu argument, el va matisar perquè jo vaig anar un altre cop al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un incident d'execució de sentència i vaig dir-li al Tribunal que, si us plau, estengués la doctrina, digués que la doctrina s'havia d'estendre a totes les persones escolaritzades a Catalunya. I el Tribunal em va dir, no ho puc fer, no ho puc fer perquè no m'he carregat la norma, he dit com s'ha d'interpretar la norma, i els destinataris de l'acte administratiu éreu vosaltres vuit, per tant, no puc estendre-ho. L'únic que puc fer és que, cada cop que em vingui algú amb el mateix problema, dictaré la mateixa sentència, però no puc estendre-ho.

Sí, perdó, quan... Acabo de seguida. Quan la Generalitat va veure que jo havia anat a l'incident d'execució de sentència, va matisar i va dir: «Bé, el que farem és una cosa, aquest any qui m'ho demani tindrà escolarització especial, però per defecte no tenen escolarització especial els que tinguin vint-i-un anys quan iniciïn el curs.»

Per això jo vaig demanar que la interpretació d'una norma d'un dret fonamental, que tenen des que neixen, no pot dependre de res més que tenir aquesta condició. I l'Administració ha de vetllar, l'Administració, que està encarregada de protegir els vulnerables, no pot discriminar-la. Llavors, el que ha de fer és no només interpretar això d'acord amb el que diu la llei, sinó que ha d'evitar que els drets fonamentals dels nostres fills depenguin de la voluntat interpretativa del gestor administratiu de torn.

Per això he demanat, i els hi demano, i com que estic a la casa de les lleis i jo crec molt en el dret perquè soc molt vocacional del dret, els hi demano que m'ajudin a afegir una frase a l'article 1.5 del Decret 175 del 2022, que exactament igual que diu respecte als de divuit anys complerts en l'any que finalitzi el curs, digui que els vint-i-un anys és en l'any que s'inicia el curs. Només demano això. I amb això evitarem que les persones amb necessitats especials hagin de dependre de la interpretació del director o la directora d'educació en cada moment. Perquè la tendència, i ens ho han confessat, no ho dic perquè m'ho inventi, és deixar baixar el suflé d'aquesta sentència perquè tenen un problema de places i, com que no poden assolir totes les places, fan aquesta interpretació.

I acabo amb una cosa, perdoni... *(Veus de fons.)* Ah, d'acord.

Només amb una cosa, és una queixa que faig amb ànim constructiu. La direcció, quan va haver-hi aquest tira i arronsa amb les execucions de sentència, de nens amb necessitats d'educació especials, hi ha els vint-i-un anys i els de cinc. Doncs ens van enfrontar a les famílies perquè els que reivindicaven l'escolarització especial amb cinc anys els van dir que no hi havia places per culpa de la sentència que havien guanyat els dels vint-i-un, i aquestes places s'havien de reservar per complir la sentència dels vint-i-un i que, per tant, per aquest motiu no es podien donar més places als de cinc. Això ens va doldre extraordinàriament perquè enfrontar-nos entre vulnerables no és una cosa que esperàvem de l'Administració que ens ha de protegir.

Moltes gràcies, senyora presidenta, i disculpi.

La presidenta

Gràcies, senyor Feu. Ara intervindran els grups i després tindrà vostè una altra oportunitat d'acabar de concretar el que no hagi tingut temps en aquesta primera intervenció. I, per tant, i com a grups proposants, en primer lloc, té la paraula la diputada molt honorable Anna Erra en representació del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Erra i Solà

Moltes gràcies, presidenta. Benvingut, senyor Pau Feu, amb la seva explicació i que en el fons va ser una mica la petició que vostè ens feia, que és portar-la aquí al Parlament per intentar de fer aquesta adaptació d'aquest decret.

S'ha de dir que, si mirem amb la història de l'educació especial, em sembla que és gràcies als pares i les mares que van néixer les escoles d'educació especial en molts municipis i també gràcies als pares i les mares potser s'aconseguirà, finalment, eh?, sempre els que obren costa una mica més, però aconseguir aquest canvi de normativa.

Nosaltres vam, i aquí agraeixo a la presidenta de la comissió i a tota la Mesa, que pogués passar aquesta proposta de resolució, perquè la seva compareixença va sumada a una proposta de resolució, que es fes abans d'acabar, diguem-ne, el nostre curs parlamentari perquè hi hagués aquesta aprovació per tenir la sort que

tots aquests alumnes que vostè comenta puguin tenir aquest accés de començar un curs i acabar en aquests vint-i-un anys.

En el fons, pel que explica, trobem una certa absurditat al fet de que no s'acabi de complir la sentència en pla generalista, sinó que es busqui, senzillament, per aquesta excusa de places, una cobertura només individual. I em sembla que nosaltres el que demanem a la Generalitat és poder tenir aquesta visió generalista, no? I aquest compliment de la norma sembla que aquest país..., o el país de l'Estat espanyol, complir sentències això no s'acaba d'entendre i no es compleixen.

El que sí que nosaltres veiem és que en l'educació ordinària el problema que vostè ens comenta que li vam dir de les places, bé és dona sortida el que és, per exemple, la matrícula viva, mai hi ha un tancament total de les places i es busca solució davant d'això, s'obren doncs noves aules o bé es poden doncs augmentar els professors o bé, en aquest cas d'educació especial, que sabem que hi ha una limitació de places, es pot concertar places en altres escoles d'educació especial. La qüestió és que, davant d'aquesta necessitat i pel que ha explicat, no?, la necessitat doncs d'aquests alumnes de poder tenir aquesta possibilitat d'estar en les escoles fins als vint-i-un anys, perquè és veritat que l'atenció és molt diferent, doncs es pugués complir.

Nosaltres vam escoltar la seva petició com a Junts, i molts d'altres grups parlamentaris vèiem aquesta necessitat, i ens semblava que podia ser la possibilitat, doncs, que Catalunya demostrés que, veritablement, el que sempre és bandera, no?, que som una societat inclusiva, que hem fet doncs una gran aposta pel dret de la inclusió, veritablement també ara es fes i, a més a més, amb aquesta sentència, no?, que els va obligar a vostès a anar als tribunals i ara el que ens estan dient és que hi vagin individualment.

Nosaltres des de Junts el que farem és donar-los el màxim suport per la proposta de resolució i intentarem d'aconseguir, que sabem que no es vinculant, però aconseguir aquesta adaptació de la norma.

I, senzillament, agrair que sigui aquí i si sap que puguem fer alguna cosa més per ajudar, doncs, en aquesta porta que ha obert per tota una colla d'alumnes i que em sembla que serà un bé doncs en el fons, sobretot per mirar a les persones i no mirar

els fets com a punts administratius, doncs una millora pel sistema educatiu de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar i té la paraula... *(Veus de fons.)* No, per ordre...? *(Veus de fons.)* Sí, sí. *(Veus de fons. Pausa.)*

A la compareixença sí que hi ha el Grup Socialista i, per ordre de signatura, té la paraula, com els deia, el diputat David González en representació del Grup Parlamentari Socialista Units per Avançar.

David González Chanca

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Molt bon dia, senyor Feu. Primer de tot, moltíssimes gràcies per la seva compareixença. Portem un matí, primer amb Asdivi i després amb vostè, amb compareixences que valen un tresor i amb testimonis de primera fe que aborden un tema que és importantíssim i circumstancial, i ho han fet de manera molt complementària.

El primer que li diré és que, evidentment, li hem de donar la raó amb seu qüestionament i la seva proposta, és evident. Dos passes més anticipades. Nosaltres votarem a favor de la proposta de resolució que es sotmetrà a votació després d'aquest debat.

I una segona perquè, efectivament, hem tingut oportunitat de parlar amb el Departament d'Educació i amb el Govern de la Generalitat, som el Grup Parlamentari que dona suport al Govern, i el que ens han dit és que la sentència es compleix i es complirà, s'ha de complir perquè és una sentència judicial. Primer, que intentem garantir que es compleixin i, segon, perquè compartim la filosofia que els drets fonamentals s'han d'intentar respectar.

El que tenim és una gestió difícil, que s'ha de portar a terme després d'un decret del 2022 que, efectivament, no és del tot adient i, com vostè proposa, s'ha de modificar. S'ha de modificar aquest decret per tal de garantir drets. Sap que en el 2022 la circumstància de l'administració era una diferent del que ens toca nosaltres i no fugim

de cap responsabilitat, el que hem de preparar és de garantir que aquests drets es puguin complir, primer, amb l'execució de la sentència i, després, amb l'estudi de modificació dels drets que faci falta.

La inclusió a l'educació és un repte, és un repte des del punt de vista que vostè i Asdivi abans també ho ha explicat, no?, de quin és el funcionament i el projecte de millora que hem de tenir pels centres d'educació especial, i no únicament aquí. També amb la compareixença anterior ho hem vist i ens han explicat, perfectament, que hem d'intentar treballar tot el que va més enllà dels centres d'educació especial i els diferents recorreguts i itineraris educatius que existeixen en el nostre país. Ens posaven l'exemple del Nil i el Pau quan buscaven alternatives o projectes adaptats en el batxillerat o quan buscaven accés a la universitat.

La setmana passada, no sé si va ser quan vostè va venir, però vam tenir l'oportunitat d'escoltar a la consellera de Recerca i Universitats, Núria Montserrat, on va fer una...

Fitxer 7

...compareixença explicant de quina manera les persones amb discapacitat havien de tenir l'oportunitat d'accedir a la universitat i va presentar el PIDUC, un nou programa específic per la inclusió, també en un apartat que té un marge de millora enorme, que és el sistema de recerca i universitats.

I una altra de les qüestions, que entenc que no és la seva motivació, però que està relacionat amb què passa a partir dels vint-i-un anys, què passa a partir dels nens i nenes, és tot el tema de la inclusió laboral, i de la mateixa que ho ha dit abans també Asdivi, la possibilitat de garantir que els itineraris i les possibilitats d'ofertes de treball a les que poden accedir han de ser un ventall molt més gran que no pas el que tenim actualment en aquest país.

Per tant, en aquestes tres línies, en el foment de garantir drets en un dret tan inclusiu, tan important com és el dret a l'educació en els centres d'educació especial, però també el de buscar altres itineraris formatius més enllà dels vint-i-un anys i, efectivament, la possibilitat de la inclusió en el món laboral són les tres línies de

treball que treballarem interdepartamentalment des del Govern de la Generalitat de Catalunya i aquest és el repte que tenim per davant.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i té la paraula la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. En primer lloc, també m'hi vull sumar als agraïments que li han fet els companys i les companyes que m'han precedit al senyor Feu, no només per la seva compareixença, evidentment, sinó crec que hem de fer un reconeixement també a la tasca en la defensa dels drets dels infants i joves amb necessitats educatives especials.

D'Esquerra Republicana nosaltres compartim una idea molt clara i és que una educació veritablement inclusiva és aquella que s'adapta a les necessitats de cada alumne i no obliga a l'alumne a adaptar-se a les rigideses del sistema, com també ens ho han manifestat i ens ho han demanat a la compareixença que li ha precedit.

I quan parlem d'allargar l'escolarització fins als vint-i-un anys no estem parlant només d'un privilegi, estem parlant de garantir el dret complet a un itinerari educatiu que afavoreixi, evidentment, l'autonomia, la inclusió social i, evidentment, el projecte de vida de cada jove.

I crec que massa sovint les famílies, almenys així ens ho traslladen, la seva preocupació davant d'un final d'etapa que arriba abans que els seus fills i filles estiguin preparats. I per això també provoca una ruptura del procés educatiu i una manca d'alternatives adequades amb unes conseqüències molt importants, tant pels joves com per les seves famílies.

Nosaltres, com ha comentat la diputada Erra, també hem signat aquesta proposta de resolució conjuntament, que debatrem després i que també ens hi sumem, evidentment, a la seva reivindicació, la fem nostra. I també traslladarem al nostre equip jurídic la proposta que avui també ens ha demanat vostè, no?, i és aquesta modificació d'aquest article, que estudiarem amb atenció per veure quina viabilitat

també pot tenir i, evidentment, si té viabilitat, té el suport del nostre grup parlamentari, el Grup d'Esquerra Republicana.

I per altra banda, crec que és important que, com vostè ha dit, no?, diu, jo soc un jurista i crec molt en la jurisprudència, vostè ho ha dit, i nosaltres crec que, almenys així ho veiem des d'Esquerra Republicana, aquesta és la casa també que fa aquestes lleis, tot i que hi ha una llei orgànica i segurament haurem de parlar amb els companys de Madrid, i hi ha un decret que ho fa el Govern, però nosaltres també aquí tenim una tasca important, no només de legislar, sinó també d'instar al Govern a modificar i actualitzar aquest decret i, evidentment, també d'actualitzar o provocar qualsevol modificació legislativa que així ho requereix, com s'ha fet i es fa amb moltes altres lleis.

Així que moltes gràcies de nou i estudiem, evidentment, la proposta que avui vostè ens fa.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular i té la paraula el diputat Cristian Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. I gràcies, senyor Feu, per la compareixença i també per defensar avui el dret dels joves a continuar el seu itinerari educatiu quan encara és necessari.

I el debat que tenim avui, vostè és que ho ha explicat molt bé, i és que és en realitat molt senzill, no estem parlant de cap privilegi, sinó que estem parlant d'un dret, del dret que cap alumne amb alguna discapacitat vegi interrompuda la seva escolarització abans d'hora per una interpretació administrativa. Perquè quan un jove encara necessita aquest entorn educatiu per continuar desenvolupant les seves capacitats o per no tenir una regressió, la resposta de l'Administració no pot ser simplement dir-li que ha arribat una determinada edat i que el recorregut s'ha acabat. I, precisament per això, les normes han d'estar al servei de les persones i no les persones al servei d'una interpretació rígida de les normes.

I nosaltres el que defensem, i així firmem també la proposta de resolució, és que el sistema educatiu ha de donar una resposta a les necessitats reals dels alumnes i de les famílies i, quan hi ha dubtes interpretatius que acaben generant desigualtats, el que correspon és aclarir-los, modificar-los.

Perquè les famílies no poden viure pendents de si un territori aplica aquest criteri o un centre l'aplica o no l'aplica, no poden dependre d'interpretacions canviants ni veure's obligades a iniciar processos judicials que vostè ha pogut fer pel seu coneixement del dret i per la seva carrera, però que moltes famílies no tenen aquesta possibilitat.

I per això compartim la necessitat que hi hagi una regulació clara que no deixi marge a interpretacions diferents i que garanteixi que aquest dret s'aplica de manera homogènia arreu de Catalunya. I per això valorem tan positivament la seva compareixença i per això, seguidament, aprovarem aquesta proposta de resolució on instarem el Govern de la Generalitat a fer aquest canvi normatiu.

I gràcies, senyor Feu, per recordar-nos que darrere de cada expedient hi ha un projecte de vida i una família que només demana una cosa tan bàsica com tenir la certesa que el seu fill o la seva filla podrà continuar el seu procés educatiu mentre això serveixi per millorar el seu desenvolupament.

I aquesta, que és una intervenció que vostè ha fet, la veritat, és que en un sentit comú clarivident, ha d'estar acompanyada de la seguretat jurídica de la que ha de dotar a la norma aquest Parlament. I és en aquesta línia que li agraiïa la seva compareixença i en què nosaltres votarem a favor de la proposta de resolució següent.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula la diputada Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, gràcies, presidenta. El primer que li voldria dir és que li puga transmetre a la seua filla i als altres set companys el nostre agraïment per contractar-lo. No, perquè és

veritat, perquè jo crec que amb la seua batalla i amb la batalla que heu donat i amb la sentència que heu guanyat, esteu fent que el sistema siga més just per a totes. I per tant, jo crec que el primer que hem de fer és reconèixer aquesta constància i també aquesta lluita que no només, com deies, els ha de afavorir, no sé si dir «afavorir» seria el verb perquè en realitat s'hi ha de fer justícia amb ells i amb elles, sinó que també ho volem per la resta d'infants i pels que vindran.

Jo crec que és important també entendre que no estem parlant d'una qüestió que és merament administrativa o burocràtica, estem parlant de trajectòries educatives, de projectes de vida, del dret de cada alumne a culminar el seu curs amb companys, amb companyes, sense haver d'abandonar el centre a mig camí per una interpretació burocràtica de la seua edat. I també estem parlant de famílies que necessiten certes, planificació, acompanyament i que no poden quedar sotmeses a criteris en funció del territori en el que estan.

Evidentment, nosaltres també som cosignants de la proposta de resolució que contempla dos pots centrals, la primera, que se puga completar el curs iniciat, la segona, que s'apliqui de manera homogènia a tota Catalunya, però és cert que això no deixa de ser una proposta de resolució. Per tant, a partir d'aquí dues coses. Una és que hem d'impulsar la reforma legislativa aquí i allà perquè això quedi blindat per llei i, a més, jo és que ho trobe com tan de sentit comú que no me puc imaginar quines són les traves. Crec que davant d'una realitat tan òbvia, que al final és una qüestió de garantia de drets i de justícia, totes ens podríem posar d'acord.

I, la segona, ha sigut un tema que vostè ha apuntat però que no ha acabat de desenvolupar. També en la compareixença anterior també ens l'han..., han «asomat» la poteta de cap a on jo crec que hem de seguir treballant, que és, i a partir dels vint-i-un, vint-i-dos, què passa, no?

I aquí sí que m'agradaria si pot fer alguna pinzellada de quins són els recursos que se necessitarien i que ha de garantir l'Administració. És a dir, cap a on ha d'anar la transformació del model per poder seguir garantint drets. Ja està.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP i té la paraula la diputada María Pilar Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...també per la feina que heu fet algun company ho explicava com... Perdó.

Per la feina que heu fet algú explicava com realment sovint són les famílies les que han de tirar endavant perquè es puguin avançar i per aconseguir drets per aquells que no poden defensar-se per ells mateixos, no? Llavors, aquesta feina que heu fet tan important.

A mida que anaves explicant al principi pensava, ostres, que bé això que ha aconseguit, perquè donava per fet que era per tothom, no? I em quedava com molt clar..., era com molt evident que era un dret que havies aconseguit per tothom i pensava..., doncs agrair això que havies aconseguit per tothom, no només pels vuit. Però, clar, a mida que anaves avançant amb l'explicació, un moment d'incredulitat no? Sembla mentida que l'Administració hagi respost d'aquesta manera. Quan deies que posaries una querella criminal, però algunes causes hi hauran, són evidents, no?, les causes d'aquesta manca de places.

Sí que és cert que la intervenció del Partit Socialista crec que ha estat correcta i adequada, espero que sigui realitat. Estem pendants de..., jo crec que ens toca a nosaltres ara supervisar que a partir d'ara realment això s'apliqui de manera correcta.

I, clar, volia també expressar, no?, perquè per les persones amb discapacitat aquesta formació és que realment és molt imprescindible que puguin tenir accés a aquests espais d'educació especial.

Tu ho has dit d'una manera que crec que és molt dolorosa, no?, perquè explicaves, ostres, és que quan s'acabi els vint-i-un el que vindrà després són espais amb menys cura, no només de personal perquè tinguem menys recursos, sinó que no es poden dedicar tant a què no facin retrocessos amb allò que han avançat, no? Això és molt bèstia, perquè pensar que el futur ha de ser així, doncs crec que també ens toca molt garantir que els recursos que vénen després són uns altres.

Però també en aquells casos que la formació que els donem des de l'educació especial va encaminada a què puguin tenir una inserció laboral crec que també hi tenim moltes coses aquí a treballar, no? Perquè, clar, al final el que busquem és que puguin tenir un futur en què com més es puguin valdre per ells mateixos, millor. Volem intentar que siguin adults tan autònoms com siguin, no?

I aquesta manca de places que trobem al darrere d'aquesta negativa del Departament, d'aplicar-lo d'una manera correcta, és una cosa que ens continuem trobant, no? A l'inici d'aquest curs ens trucaven famílies que han fet, clar, la prescripció i tot això i ens explicaven..., en alguns casos, eh?, que hem estat intentant treballar amb el Departament, perquè es movia amb una rigidesa molt dura, no?, en alguns casos que deien, només que ens deixeu ampliar ratis, doncs podríem treballar..., les mateixes escoles deien, deixeu-nos ampliar ratis, coneixem els nanos, coneixem com es podria fer.

Perquè, clar, si hi ha pocs centres, els pocs centres es troben amb unes distàncies que, en molts casos, els nens no es poden moure ells sols per anar als centres, sinó que els han de portar els pares, amb una desigualtat territorial brutal, amb una tria educativa que no existeix perquè, al final, els teus fills han d'anar allà on hi hagi..., el que tinguis més a prop. Amb una, tampoc, en segons quins casos, que no pots utilitzar un transport escolar, sinó que han de ser les famílies que ho portin.

Crec que aquesta poca oferta dificulta molt tot això. A més a més, amb poca oferta pública, en molts casos acaba sent concertada, les famílies han d'acabar pagant, i no només paguen l'escola, sinó també la seguretat social del període de pràctiques quan és una escola concertada.

Per tant, crec que hi ha moltes coses a treballar amb el tema que els joves, en l'educació especial, doncs hi hagi equitat realment per tots els joves.

I perdó, que m'he allargat.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, vicepresidenta. Gràcies, senyor Feu, per la seva compareixença, també per la seva insistència en la lluita per una cosa que és totalment de justícia. I amb la seva lluita es demostra que quan un persegueix el bé per un interès particular redunda sempre en benefici d'un interès general. Amb la qual cosa, doblement agraït per la tasca, per la insistència i per la seva lluita.

Bé, la veritat és que estava explicant tot aquest procés i és demencial, per dir-ho, no ho sé, d'una manera molt eloqüent, és barroer, fins i tot una acció que es pot denominar també de bretolada, d'insensibilitat suma...

Fitxer 8

...aquesta actitud que ha tingut la Generalitat per intentar doncs, amb un tira i arronsa, no donar-li la raó. Finalment, doncs s'ha imposat el sentit comú, però gràcies a la seva acció a través del recurs que ens ha comentat.

Bé, això va una mica en la línia, precisament, del que ens diu el marc de la LOMLOE, que contempla la desaparició de l'escola especial, obertament ho diu, en un termini determinat i, com a màxim, doncs contempla el fet de convertir els centres d'educació especial en centres de provisió de recursos, materials humans, però això és, com diu el refrany, «desvestir un santo para vestir otro».

Després, aquesta excusa de la manca de places. Molt bé, doncs per què està l'Administració? Per crear allò que és necessari i que és fonamental, s'han de crear les places, s'han d'abocar recursos, materials, humans, en allò que realment és essencial, que es necessita, en comptes d'abocar recursos, diners, tot tipus de recursos materials i econòmics, en qüestions que són no peremptòries, fins i tot supèrflues i ideològiques.

Bé, estem d'acord, és evident, en això que ens comenta vostè d'intentar anul·lar, perdó, modificar l'article 1 del Decret 175/2022, en el sentit que ens ha comentat vostè, perquè no torni a passar i perquè no s'hi hagi de recórrer persona per persona perquè això és de sentit comú.

Per tant, torno a repetir, gràcies per la seva insistència, la seva lluita. I nosaltres estem, evidentment, per exigir que l'Administració ha de cuidar i ha de vetllar,

precisament, per totes aquelles persones i totes aquelles situacions que més ho necessiten, cosa que, malauradament, no sempre fa.

I en relació a la proposta de resolució que es substantiarà a continuació, estarem d'acord absolutament. Si no hem participat de forma conjunta és per la mordassa antidemocràtica que sotmet la majoria de grups envers la nostra formació.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. I ara, senyor Feu, vostè disposa de set minuts per donar resposta a aquelles qüestions que li han exposat els diferents grups parlamentaris. Endavant.

Pau Feu Fontaiña (advocat, membre de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona)

Moltes gràcies. La primera cosa que vull dir i referenciar és agrair la calidesa amb la que m'han rebut. És a dir, quan un ve aquí i veu les notícies de la tele diu: «Ostres, no estic segur com...», però estic encantat de com m'han rebut i els agraeixo especialment el to a tots i la calidesa, insisteixo.

Jo el tema de... Jo només fa vint-i-un anys que estic en el món de la discapacitat, són exactament els anys que té la meva filla, jo abans no tenia ni idea del que era ser autista, no tenia ni idea del que era l'espectre autista, no sabia si hi havia una diferència entre una cosa i l'altra. Jo els hi puc parlar de la meva observació al llarg d'aquests vint-i-un anys.

Mirin, jo he estat..., bé, nosaltres hem estat, respecte a la inclusió en el món escolar, nosaltres hem estat en els tres estadis. Hem estat en una escola privada, en una escola no inclusiva, hem estat en una escola pública inclusiva i hem estat en una escola especial. L'espectre autista és una és un espectre especialment cruel perquè quan et diagnostiquen això, és quan el teu fill té tres anys de vida, o sigui, no abans, abans poden ser moltes coses. Per tant, quan tens la seguretat és quan tenen tres anys de vida i, per tant, quan tenen tres anys de vida la nostra filla, en concret, estava escolaritzada.

La primera vegada, en una escola no inclusiva va ser un desastre perquè la primera recepció clara que vam tenir de la patologia de la nostra filla és que el dia d'aquestes

obres de teatre que fan a final de curs, doncs quan es va obrir el taló i tots els pares estaven amb les càmeres de fotografiar, la nostra filla estava darrere del teló assegurant-se que no es veuria des de la platea per no distorsionar la coreografia que s'havia preparat. Per tant, era un reflex de la societat excloent, eh?

Quan vam canviar a una escola especial, a part d'una escola especial era una escola inclusiva pública, allà va estar sis anys i nosaltres diem que li van sobrar dos. Per què li van sobrar dos? Perquè l'escola inclusiva com a idea de laboratori està molt bé, però en la pràctica les patologies no són homogènies, són heterogènies. Per tant, la dificultat de cada cas no és la mateixa o no té la mateixa aplicació en una altra.

A la nostra filla per què li van sobrar dos anys? Perquè la inclusió té dues vessants, dues perspectives: la dels companys del teu fill i la del teu fill. La dels companys del teu fill és extraordinàriament positiva en gairebé el noranta-nou per cent dels casos perquè aprenen a conviure amb un diferent. Però igual pels nostres fills no és l'ideal, perquè en el millor dels casos acostumen a convertir-se en la mascota de classe i ser la mascota de classe no és, potser, el que més li convé. En el pitjor dels casos pot ser horrible, perquè pot convertir-se en assetjament escolar, perquè són molt vulnerables, és molt fàcil que algú vagi contra ells. Per tant, la inclusió no sempre és una fórmula idònia.

L'escola especial és necessària perquè hi ha casos que en l'escola inclusiva no hi caben. Quan la nostra filla va anar a l'escola especial per última vegada, la impressió que vam tenir és que ens va dir, ostres, per fi em portes a un lloc de gent normal perquè fins ara he estat en un lloc de gent atípica. Ens ha anat molt bé durant aquests deu anys.

Em preguntaven què passa després. Jo no ho sé, nosaltres comencem aquesta etapa, comencem a caminar ara amb aquesta incertesa. L'únic que els hi puc dir és que de l'observació del món de la discapacitat de la meva filla he après una cosa, la cosa que he après és que la meva filla no és anormal, la meva filla té una normalitat diferent i el que més protegirà la meva filla és que el món la faci visible. Per tant, si es coneix quines són les necessitats d'aquesta normalitat especial, d'aquesta

normalitat específica per part de qui tenen altra normalitat, ella estarà molt més protegida.

Jo cada 2 d'abril escric una carta en un diari. Fins ara me l'han publicat sempre, suposo perquè són sensibles a la temàtica. El dia 2 d'abril és el Dia Internacional de l'Autisme. I sempre et dic el mateix, el sol surt per la meva filla igual que surt per mi, per tant, ella té les seves necessitats igual que les tinc jo. Les necessitats de la meva filla no són les necessitats que el sistema ha pensat per mi, que ha pensat un sistema de formació, de desenvolupament i jubilació. Per la meva filla és completament diferent. La meva filla té una conducta repetitiva que ha de repetir una cosa per assimilar-la dos milions de vegades, només que falli una, té un sistema de regressió que ho perd.

Per tant, el que a la meva filla li espera d'aquí vint-i-un anys ha de ser poder anar amb un grup de gent al zoològic, poder sortir amb un grup de gent a una cadena de supermercat i intentar comprar i entendre el que és que li donin un canvi, potser anar a treballar en un lloc específic per ella on pugui treballar, però és que no sempre poden treballar.

A mi no em serveix de res que el que el sistema m'ofereix és que enrosqui cargols en una rosca, no em serveix absolutament de res perquè, segurament, aquests cargols els haurà de revisar una altra persona. Vull dir, això només tranquil·litza el sistema, però no li serveix a ella. Això és el que nosaltres hem d'aprendre, jo és el que estic aprenent amb l'observació.

I l'altra cosa que els he de dir, i amb això acabo, és, el que estem veient quan els nostres fills arriben als vint-i-un anys és que el noranta per cent de les famílies amb capacitat econòmica alta, per no dir el cent per cent, creen una fundació. Per què creen una fundació? Perquè el sistema no els està donant sortida i, com que no els està donant sortida, la creen ells. Però hi ha un munt de gent que té fills i filles discapacitades que no tenen aquesta capacitat. Què passa amb ells?

La meva filla ha tingut l'oportunitat de tenir un pare advocat que s'ha pogut costejar un recurs, a part que jo soc com del *mismo* Teruel, o sigui, *terco*, i fins que no ha aconseguit aquesta sentència no ha parat. Però hi ha molts pares que es van aquietar en el primer no, quan els van dir que el seu fill, perquè feia dinou anys al

setembre, no podia continuar i eren dos anys que ha perdut del seu dret fonamental. Això ni és just ni és lògic.

Hem de caminar plegats i jo els..., hem caminat d'acord amb el poder judicial, hem de caminar amb el poder executiu i hem de caminar amb el poder legislatiu, que a mi és el poder, dels tres poders, és el que més m'agrada perquè és el més creatiu.

Per tant, jo aprofito que estic a la casa de les lleis perquè entre tots puguem fer coses perquè els nostres fills que tenen dificultats siguin més visibles i se'ls reconegui la seva normalitat perquè tenen tot el dret a ser com són.

Moltíssimes gràcies per la seva atenció i per l'oportunitat que m'han donat d'explicar-me.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Feu, pel seu testimoni no només com a advocat, sinó com a pare d'una nena amb una normalitat diferent, com vostè molt bé diu, a la qual li preguem que faci arribar una abraçada, a la seva filla, de part d'aquesta comissió que avui té una sensibilitat diferent, però que també l'agraïm perquè forma part de la normalitat de la nostra societat. Per tant, senyor Feu, moltes gràcies per la seva intervenció, pel seu testimoni.

I suspenem la sessió trenta segons.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Bé, doncs continuem si els hi sembla? Els hi sembla, senyores diputades, que estan aquí parlant? Sí. Molt bé.

Proposta de resolució sobre el garantiment del dret a l'escolarització de l'alumnat amb discapacitat fins als vint-i-un anys complerts a l'inici del curs escolar

250-00878/15

Doncs passem al següent i darrer punt de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució sobre el garantiment del dret a l'escolarització de l'alumnat amb discapacitat fins als vint-i-un anys...

Fitxer 9

...complets a l'inici del curs escolar.

És una proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Junts, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari del Partit Popular, Comuns i CUP.

Donat que hi ha un petit acord per no haver d'intervenir en aquesta proposta de resolució i hi ha dues esmenes presentades pel Grup Socialista, doncs si els hi sembla podem passar directament a votar. Sí? Posicionament? *(Veus de fons.)* Votar? D'acord, perfecte. *(Veus de fons.)* Ah, sobre les esmenes, exacte. Haurien de dir si accepten les esmenes.

Anna Erra i Solà

Entenc que ens posem tots d'acord que no acceptem les esmenes perquè ha quedat clar que nosaltres el que volem és una aplicació immediata i no fer un estudi d'impacte i tot plegat. Vol dir que no s'accepta.

La presidenta

Molt bé, senyora diputada. Llavors, passem directament a la votació de la proposta de resolució.

Vots a favor?

Perfecte, doncs queda aprovada per unanimitat. Doncs aquesta sensibilitat que hem tingut al llarg del matí també s'ha vist reflectida a la votació d'aquesta proposta de resolució.

Per tant, sense més aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT